

μαζών, αἵτινες ἦσαν κατάφορτοι ἀπὸ ὀρυγας, ἐλάφους καὶ λοιπὰ θηρευτικὰ πτηνὰ.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας οἱ ἐργαταὶ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ὑπεδέχθησαν τὴν συνοδίαν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, ἡ δὲ Αὐγουστίνη εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ὅπως ἐκδυθῇ καὶ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ δεῖπνον.

— Παναγία μου! πόσον ὠραία εἶνε ἡ πόψη ἡ κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Εὐφροσύνη ἐνῶ ἐκτένιζεν αὐτήν. Ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ αἱ διασκεδάσεις σὰς ἔδωκαν ὕψος ὠραιότερον. Ἐγὼ τὸ ἔλεγον πάντοτε, ὅτε σὰς ἔβλεπον ὡχρὰν καὶ ἀδύνατον, ὅτι, διὰ τὰ συνελθετε, ἔχετε ἀνάγκην χορῶν καὶ διασκεδάσεων.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές. Καὶ αὐτὸ θὰ ἐπαναληφθῇ μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας· θὰ προμηθευθῇ καὶ ἐν ἄλλῳ φόρεμα ἀμαζόνος κατὰ τὸν συρμόν τοῦ Ἑρρίκου τρίτου. Ἀλλὰ τότε πρέπει ν' ἀλλάξω καὶ τὴν κόμμωσιν, Εὐφροσύνη.

— Ναί, ἡξερῶ, κυρία...

— Πῶς; ἡξέρεις τί ἀρμόζει εἰς τοιοῦτον φόρεμα;

— Ἀχ! κυρία, εἶδον παριστανομένην ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν Βασίλισσαν Μαργώ, καὶ...

— Ἀ! τί ὠραῖα ἰδέα. Θὰ ἦτο ἀρά γε δυνατόν νὰ δώσωμεν καὶ ἐδῶ τοιαύτην παράστασιν.

— Εὐκολώτατον· ὑπάρχει κάτω εἰς τὴν αὐλὴν μία μεγάλη ἀποθήκη, ἡ ὁποία εἶνε ὅλως διόλου ἀνωφελής. Δύνασθε ἀξιόλογα νὰ τὴν μετασκευάσετε εἰς θέατρον καὶ νὰ τὴν χρωματίσετε θαυμασίως.

— Ω! βεβαίωτατα.

— Καὶ δύνασθε ἀμέσως, ἂν θέλετε, νὰ διατάξετε τοῦτο.

— Ἀλλὰ τί θὰ εἶπη ἄρά γε ὁ κύριος Κουρσὺ.

— Τί θὰ εἶπῃ; ἀπεναντίας θὰ εὐχαριστηθῇ.

— Ω! δὲν πιστεύω... ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ εὐκολόν συνάμα. Ἡ ἑορτὴ τοῦ κυρίου εἶνε μετὰ δύο μῆνας· εἰπέτε εἰς αὐτὸν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν θὰ δώσετε τὴν πρώτην παράστασιν.

— Βλέπω, Εὐφροσύνη, ὅτι ἔχεις πολὺ πνεῦμα.

— Εὐχαριστῶ, κυρία. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν εἰμαι ἀνόητος. Τώρα, κυρία, σὰς ἀρέσκει αὐτὴ ἡ κόμμωσις;

— Ναί, εὐχαριστῶ.

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἡ Αὐγουστίνη κατήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ ἰδέα τῆς Εὐφροσύνης, εἰσχωρήσασα αἴφνης ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς, ἤρκεσεν ὅπως ἀποδώσῃ αὐτῇ νέα θέλητρον, ἅτινα καθίστων εὐτυχέστερον καὶ μᾶλλον ὑπερήφανον τὸν κύριον Κουρσὺ.

— Εἶσαι εὐχαριστημένη; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ σύζυγός τῆς.

— Καὶ πολὺ μάλιστα. Εἶσαι ἀμίμητος καὶ θὰ ἦτο μεγάλο κρίμα νὰ μὴ ἐξακολουθήσωμεν αὐτὰς τὰς ὠραίας διασκεδάσεις.

— Ἀληθῶς λοιπόν, Αὐγουστίνη, ἠρώ-

τησε δειλῶς ὁ κύριος Κουρσὺ, εἶμαι ἀμίμητος;

— Σὲ βεβαιῶ ἀπὸ καρδίας, διότι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου σὲ κατέστησε τοιοῦτον, ἀπήντησεν ἡ Αὐγουστίνη.

Καὶ ὄντως· πάντες ἐθαύμαζον τοὺς εὐγενεῖς τρόπους τοῦ ἀπλοῦ τούτου ἀνθρώπου, ὅστις, καίπερ μὴ ὢν συνειθισμένος εἰς ταῦτα, οὐχ ἤττον ἐπεδεικνυτο μετὰ χάριτος καὶ εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς.

Ἡ Αὐγουστίνη ὅμως ἠπατάτο. Δὲν ἦτο ποσῶς ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἥτις ἐξηγένησεν αὐτόν, ἀλλ' ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ ἀξία. Πάντες παρέβλεπον τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν διαρκῆ ἀφοσίωσίν του, ἰδίως δὲ αἱ γυναῖκες ἐθαύμαζον αὐτὸν διὰ τὰ φιλανθρωπικά του ἔργα.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐχόρευσαν μέχρι τῆς πρωῒς. Μετὰ δὲ τὸν χορὸν οἱ προσκεκλημένοι ἐχαιρέτισαν τοὺς οἰκοδεσπότας καὶ ἀνεχώρησαν. Ἡ Αὐγουστίνη ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της κεκμηκυῖα καὶ κατεκλίθη. Πρὶν ἢ δὲ κοιμηθῇ, ὁ νοῦς της ἐσχεδί-αζε νέας διασκεδάσεις καὶ ἐφαντάζετο τοὺς Παρισίους.

— Πόσον θὰ νῆχαριστοῦμην ἂν μετέβαινον εἰς Παρισίους ἐπὶ ἓνα τοῦλάχιστον μῆνα, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· θὰ ἐπανιδῶ τὰς ἀρχαίας μου φίλας καὶ αἱ ἐφημερίδες θ' ἀναγγεῖλωσιν τὴν ἀφίξίν μου. Ἀλλ' ὁ Βενιαμὴν δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀπουσιάσῃ τοῦ ἐργοστασίου... Ἀλήθεια! παρήλθε τόσος καιρὸς καὶ δὲν εἶδον τὸν πατέρα μου...

Ἡ Αὐγουστίνη προσεπάθησεν ν' ἀνέυρῃ εὐλογοφανῆ τινὰ αἰτίαν ὅπως μεταβῇ ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς Παρισίους· ἡμιανηγόρη πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς, ἀλλ' ἐπανε-θῆκε πάραυτα τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκοιμήθη βαθύτατον ὕπνον.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἡ Εὐφροσύνη ἐξύπνισεν αὐτήν, ὅπως ἀναγγεῖλῃ αὐτῇ τὴν ἐκ Παρισίων ἀφίξιν τῶν νέων πολυτελῶν ἐσθήτων τῆς!

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Πλὴν, παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν, ἐκείθεν τοῦ χωρίου, αἱ πληροφορίες ἐξέλιπον· οἱ ὀδοιπόροι, τοὺς ὁποίους συνήντα, οὐδὲν εἶχον ἰδεῖν, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τῆς La Fleche, ἐπέισθη, ὅτι εἶχε προπορευθῇ τῆς συνοδίας.

Τότε ἐνεθυμήθη τὸ μικρὸν δάσος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν, καὶ ἐξήγησε τοὺς χρεματισμοὺς τοῦ ἵππου του, ὅστις ὠτρύνετο τὸν ἀέρα, ὅτε εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δάσος.

Παραχρῆμα ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν· εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν καπηλεῖον, ἀφοῦ δ' ἐβεβαιώθη, ὅτι ὁ ἵππος του οὐδενὸς θὰ ὑστερεῖτο, ἐνεκαθιδρύθη ἐνώπιον παρθύρου, φροντίζων νὰ κρύπτηται ὀπισθεν

τεμαχίου ὑφάσματος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ἀντὶ παραπετάσματος.

Εἶχε δ' ἐκλέξει ἐκείνην τὴν τρώγλην, διότι ἔκειτο ἀπέναντι τοῦ καλλιτέρου ξενοδοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Μονσώρ θὰ ἐστάθμευεν.

Ὁ Βουσύ εἶχε μαντεύσει, διότι, περὶ τὴν τετάρτην ἑσπερινὴν ὥραν, εἶδεν ἓνα ἱππέα, ὅστις ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

Μετὰ δ' ἡμίσειαν ὥραν, ἀφίκετο ἡ συνοδία, συγκεκλιμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος, τῆς κομήσσης, τοῦ Ρεμῆ, τῆς Γερτρούδης καὶ ὀκτὼ χωρικῶν.

Τὰ τέσσαρα πρῶτα πρόσωπα τῆς συνοδίας εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἡ Ἀρτεμὶς εἰσῆλθε τελευταία, ἐφάνη δ' εἰς τὸν Βουσύ, ὅτι παρτεῖται ἀνήσυχος περὶ ἑαυτήν. Ὁ Βουσύ ἠθέλησε νὰ φανερωθῇ, ἀλλ' ἡ φρόνησις ὑπερίσχυεν.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ Βουσύ ἤλπιζεν, ὅτι ὁ Ρεμῆ θὰ ἐξήρχετο, ἐπομένως, τυλιχθεὶς διὰ τοῦ μανδύου του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου παρέμεινε μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ὁ πρόδρομος ἱππεὺς ἐξῆλθε, καὶ, μετὰ πέντε λεπτά, ὀκτὼ ἄνδρες ἐπλησίασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, τῶν ὁποίων τέσσαρες εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

— Ω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, μήπως θὰ ὀδοιπορήσωσι διὰ νυκτός; Θὰ ἦτο ἀρίστη ἡ ἰδέα τοῦ Μονσώρ.

Πραγματικῶς δὲ τὰ πάντα ὑπεστήριζον ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· ἡ νύξ ἦτο γαλήνιος καὶ ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ ἀστέρων.

Πρῶτον ἐξῆλθε τὸ φορεῖον.

Ἀκολουθῶν δ' ἔριπποι ἡ Ἀρτεμὶς, ὁ Ρεμῆ καὶ ἡ Γερτρούδη.

Ἡ Ἀρτεμὶς ἔφερεν αὐτὴς περὶ ἑαυτὴν τὸ βλέμμα μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ὁ κόμης ἐκάλεσεν αὐτὴν πλησίον του, ὥστε ἡναγκάσθη νὰ μεταβῇ παρὰ τὸ φορεῖον.

Οἱ τέσσαρες τῶν χωρικῶν ἀνῆψαν λαμπάδας καὶ ἐβάδισαν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐὰν ἐγὼ αὐτὸς ἐκανόνιζον τὰς λεπτομερείας ταύτας, δὲν ἤθελον πράξει καλλίον.

Εἰσῆλθε δ' εἰς τὸ καπηλεῖον, ἐπέσχεε τὸν ἵππον του καὶ ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τῆς συνοδίας.

Ὁ Μονσώρ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆσε τὴν Ἀρτέμιδα ν' ἀπομακρυνθῇ.

Συνδιελέγετο μετ' αὐτῆς ἡ μᾶλλον τὴν ἐπέπληττεν.

Ἡ ἐν τῷ θερμοκηπίῳ ἐπίσκεψις ἐχρησίμευεν ὡς θέμα ἀνεξαντλήτων σχολίων καὶ φαρμακερῶν ἐρωτήσεων.

Ὁ Ρεμῆ καὶ ἡ Γερτρούδη ἦσαν δυσηρεστημένοι κατ' ἀλλήλων ἢ, ὀρθότερον εἰπεῖν, ὁ Ρεμῆ ἐσκέπτετο καὶ ἡ Γερτρούδη ἐφάνετο κατ' αὐτοῦ δυσηρεστημένη.

Εὐεξήγητον δ' εἶναι τὸ αἶτιον· ὁ Ρεμῆ δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν ἀνάγκην νὰ ᾔται ἐραστής τῆς Γερτρούδης, ἀφοῦ ἡ Ἀρτεμὶς ἦτο ἐρωμένη τοῦ Βουσύ.

Ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως προὔχῳρει ἡ συνοδία, ὁ Βουσύ, ὅπως καταστήσῃ γνωστὴν τῷ Ρεμῆ τὴν παρούσιν του, ἐπύριξε δι' ἄρ-

γυρᾶς συρίκτραις, διὰ τῆς ὁποίας εἶχε τὴν ἔξιν νὰ καλῇ τοὺς θεράποντάς του.

Ὁ Ρεμῆ ἀνεγνώρισε τὸ σύριγμα, ἡ δ' Ἀρτεμις ἀνεσκήρτισε καὶ ἠτένισε τὸν νέον, ὅστις ἔνευσεν αὐτῇ καταφατικῶς.

Εἶτα δὲ μετέβη πρὸς τ' ἀριστερὰ αὐτῆς καὶ τῇ εἶπεν :

— Ἐλπίεις εἶναι.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Μονσορώ, τίς σὰς ὠμίλησε, κυρία ;

— Πρὸς ἐμέ ; οὐδεὶς, κύριε.

— Σὰς ὠμίλησεν μία σκιά διήλθε πλησίον σὰς καὶ ἤκουσα μίαν φωνήν.

— Ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ κυρίου Ρεμῆ, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις· μήπως ζηλοτυπεῖτε καὶ τὸν κύριον Ρεμῆ ;

— Ὁχι· ἀλλὰ προτιμῶ ν' ἀκούω νὰ ὀμιλῶσι μεγαλοφώνως, διότι τοῦτο μὲ διασκεδάζει.

— Ὑπάρχουν ὅμως πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ λέγονται ἐνώπιον τοῦ κυρίου κόμητος, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, ἐλθοῦσα ἐπίκουρος τῆς κυρίας τῆς.

— Διατί ;

— Διὰ δύο λόγους.

— Τίνας ;

— Διότι δύναται νὰ λεχθῶσι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐνδιαφέρουσι τὸν κύριον κόμητα ἢ τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουσιν αὐτὸν πολὺ.

— Καὶ τίνας εἰδους ἦσαν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ κύριος Ρεμῆ πρὸς τὴν κυρίαν ;

— Ἐκ τῶν ἐνδιαφερόντων πολὺ τὸν κύριον.

— Τί σὰς ἔλεγε, κυρία ; θέλω νὰ το μάθω.

— Ἐλέγον, κύριε κόμη, ὅτι, ἐὰν ἐξακολουθήσητε νὰ ταράττεσθε τοιοῦτοτρόπως, ὅτι ἀποθάνετε πρὶν ἢ διανύσητε τὸ τρίτον τῆς ὁδοῦ.

Εἰς τὴν ἀπαισίαν λάμπει τῶν λαμπάδων, ἡδυνάτο τις νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Μονσορώ ὡχρὸν ὡς πτώμα.

Ἡ Ἀρτεμις, ἀσθμαίνουσα καὶ σκεπτική, εἰσώπα.

— Σὰς περιμένει ὀπίσω, εἶπε πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα ὁ Ρεμῆ, διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης· βραδύνατε ὀλίγον τὸ βῆμα τοῦ ἵππου σὰς καὶ θέλει σὰς φθάσει.

Ὁ Ρεμῆ εἶχε λαλήσει τόσοι χαμηλοφώνως, ὥστε ὁ Μονσορώ ἤκουσε μόνον ψιθυρισμόν, δι' ὑπερτάτης δὲ προσπάθειας στραφεῖς, εἶδεν, ὅτι ἡ Ἀρτεμις ἠκολούθει τὸ φορεῖον.

— Ἀκόμη μίαν τοιαύτην κίνησιν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ρεμῆ, καὶ δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὴν αἰμορραγίαν.

Ἀπὸ τίνος χρόνου, ἡ Ἀρτεμις εἶχε γίνεαι θαρραλέα. Μετὰ τοῦ ἔρωτός της εἶχε γεννηθῇ ἡ τόλμη, τὴν ὁποίαν πᾶσα ἀληθῶς ἐρώσα γυνὴ ὠθεῖ, συνήθως, πέραν τῶν λογικῶν ὁρίων· ἔστρεψε τὸν ἵππον τῆς καὶ περιέμεινε.

Ταῦτοχρόνως, ὁ Ρεμῆ ἀφίππευσεν, ἔδωκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τοῦ εἰς τὴν Γερτρούδην καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φορεῖον, ὅπως ἀπασχολήσῃ τὸν ἀσθενῆ.

— Ἀς ἐξετάσωμεν τὸν σφυγμὸν σὰς, εἶπε, στοιχηματίζω, ὅτι ἔχετε πυρετόν.

Μετὰ πέντε δευτερόλεπτα, ὁ Βουσύ ἦτο ἐγγὺς τῆς Ἀρτέμιδος.

Οἱ δύο νέοι δὲν εἶχον ἀνάγκην τοῦ λόγου, ὅπως συνεννοηθῶσιν, ἀλλ' ἔμεινον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνηγκαλισμένοι.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ Βουσύ, διακόψας πρῶτος τὴν σιωπὴν, ἀναχωρεῖς καὶ σε ἀκολουθῶ.

— ὦ ! πόσον θὰ εἶναι ὠραῖαι αἱ ἡμέραι μου, Βουσύ, καὶ πόσον αἱ νύκτες μου θὰ εἶναι γλυκεῖαι, ἐὰν ἤξεύρω, ὅτι εἶσαι πάντοτε οὕτως ἐγγὺς μου.

— Τὴν ἡμέραν ὅμως, θὰ μὰς ἴδει.

— Ὁχι, θέλεις παρακολουθεῖ ἡμᾶς μακρόθεν, ἐγὼ δὲ μόνη θὰ σε βλέπω, Λουδοβίκε μου. Εἰς τὰς στροφὰς τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λοφίσκων, τὸ πτερόν τοῦ πῖλου σου, τὸ κέντημα τοῦ μανδύου σου καὶ τὸ κυμαίνον μανδύγιόν σου, τὰ πάντα θὰ μοι λαλῶσιν ἐν ὀνόματί σου καὶ θὰ μοι λέγωσιν, ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

— Ἀλάει, ἀλάει, προσφιλὴς μοι Ἀρτεμις, οὐδὲ σὺ αὐτῇ ἤξεύρεις πόσον εἶναι ἡ φωνὴ σου ἀρμονικὴ.

— Ὅτε θέλομεν ὁδοιπορεῖ τὴν νύκτα, ἐκ διαλειμμάτων θὰ βραδυπορῶ, ὅπως σὲ θλίβω εἰς τὰς ἀγκαλάς μου καὶ σοι λέγω, ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— ὦ ! πόσον σ' ἀγαπῶ ! πόσον σ' ἀγαπῶ ! ἐπιθύρυσεν ὁ Βουσύ.

Ἀἰρῆς ἀντήχησε φωνή, ἥτις ἔκαμεν ἀμφοτέρους νὰ φρικιάσωσι, τὴν μὲν Ἀρτέμιδα ἐκ φόβου, τὸν δὲ Βουσύ ἐξ ὀργῆς.

— Κυρία Ἀρτεμις, ἔλεγεν ἡ φωνή, ποῦ εἴσθε ; Κυρία Ἀρτεμις, ἀποκρίθητε.

Ἡ φωνὴ διέσχισε τὸν αἰθέρα ὡς πένθιμος ἐπὶ κλησις.

— ὦ ! αὐτὸς εἶναι, αὐτὸς ! τὸν εἶχον λησμονήσει, ἐπιθύρυσεν ἡ Ἀρτεμις... Αὐτὸς εἶναι καὶ ἐγὼ ὠνειρεύμην ! Ὅποῖον ἡδὺ ὄνειρον ! Ἀλλ' ὁποῖα ἀφύπνισις !

— Ἀκουσον, ἔλεγεν ὁ Βουσύ, ἄκουσον, Ἀρτεμις. Ἰδοὺ ἡμεῖς ἡνωμένοι. Εἰπὲ μίαν λέξιν καὶ οὐδεὶς πλέον σὲ ἀποχωρεῖ ἐμοῦ, Ἀρτεμις, ἢς φύγωμεν. Τίς μὰς ἐμποδίζει ; Ἰδὲ ἐνώπιον ἡμῶν τὰ ἀνοικτὰ πεδία, τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἐλευθερίαν ! Μίαν λέξιν καὶ ἀπερχόμεθα ! μίαν λέξιν καὶ θὰ μοι ἀνῆκει αἰωνίως.

— Καὶ ὁ πατήρ μου ; εἶπεν ἡ Ἀρτεμις.

— Ἀφοῦ ὁ βχρὸνος μάθει ὅτι σ' ἀγαπῶ, ἐπιθύρυσεν ὁ Βουσύ.

— ὦ ! εἰς πατήρ ; εἶπεν ἡ Ἀρτεμις. Ὁ Βουσύ συνῆλθεν εἰς ἐκυτόν.

— Οὐδὲν διὰ τῆς βίας, προσφιλὴς Ἀρτεμις, εἶπε· διάταξον καὶ ὑπακούω.

— Ἀκουσον, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις προτείνασα τὴν χεῖρα, ἡ τύχη ἡμῶν ἔγκειται ἐκεῖ ἢς εἰμεθὰ ἰσχυρότεροι τοῦ καταδιώκοντος ἡμᾶς δαίμονος· οὐδὲν φοβοῦ καὶ θὰ ἴδεις ἐὰν ἤξεύρω ν' ἀγαπῶ.

— Πρέπει, λοιπόν, νὰ χωρισθῶμεν ! ὑπαπαύλισεν ὁ Βουσύ.

— Κόμησσα ! κόμησσα ! ἀνέκραξεν ἡ φωνή. Ἀποκρίθητε, ἄλλως, ἐὰν ἔτι πρόκειται νὰ φονευθῶ, θὰ πηδήσω κάτω τοῦ κατηραμένου τούτου φορείου.

— Ὑγείνη, εἶπεν ἡ Ἀρτεμις, ὑγεί-

αίνει· εἶναι ἱκανὸς νὰ το πράξῃ καὶ θὰ φονευθῇ.

— Τὸν λυπεῖσαι ;

— Ζηλότυπε ! εἶπεν ἡ Ἀρτεμις μὲ ἀξιολάτρευτον τόνον φωνῆς καὶ μὲ ἐπαγωγὸν μειδιάμα.

Ἡ Ἀρτεμις ἀπεμακρύνθη καὶ ἐπέστρεψε τάχιστα πλησίον τοῦ φορείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ κόμης ἔκειτο σχεδὸν λιπόθυμος.

— Σταθῆτε, ἐπιθύρυσεν ὁ κόμης, σταθῆτε.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ Ρεμῆ, μὴ σταθῆτε ! εἶναι παράφρων· ἐὰν θέλῃ νὰ φονευθῇ, ἢς φονευθῇ.

Τὸ φορεῖον προῦχώρει.

— Ἀλλὰ τί φωνάζετε ; εἶπεν ἡ Γερτρούδη πρὸς τὸν κόμητα· ἡ δέσποινα εὐρίσκεται πλησίον μου. Ἐλθετε, κυρία, καὶ ἀποκρίθητε βεβαίως, ὁ κόμης παραληρεῖ.

Ἡ Ἀρτεμις, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὑπὸ τῶν λαμπάδων φωτισζόμενον κύκλον.

— Ἀ ! εἶπεν ὁ Μονσορώ ἐξηντλημένος, ποῦ λοιπὸν ἦσθε ;

— Ποῦ ἠθέλετε νὰ εἴμαι, κύριε, ἐὰν μὴ ὀπισθεν ὤμων ;

— Εἰς τὸ πλευρόν μου, κυρία εἰς τὸ πλευρόν μου· μὴ μ' ἐγκαταλείπετε.

Ἡ Ἀρτεμις δὲν εἶχε πλέον ἀφορμὴν νὰ μὲν ὀπισθεν τοῦ φορείου, ἐπομένως ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ παραπλευρῶς τοῦ φορείου.

Ἡ συνοδία ἔφθασεν εἰς τὸν ἐπόμενον σταθμόν.

Ὁ Μονσορώ, ἀφοῦ ἀνεπαύθη ἐπὶ τινὰς ὥρας, ἐτέθη πάλιν εἰς κίνησιν, διότι ἔσπευδεν, οὐχὶ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς Παρισίους, ἀλλὰ ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς Ἀγγέρας.

Ἡ σκηνή, τὴν ὁποίαν περιεγραψάμεν, ἐπανελαμβάνετο ἐκ διαλειμμάτων.

Ὁ Βουσύ ἔλεγε καθ' ἐκυτόν :

— Ἀς σκάσῃ ἀπὸ τὸν θυμόν, οὕτω σώζεται ἡ τιμὴ τοῦ Ρεμῆ.

Ὁ Μονσορώ ὅμως δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, μετὰ δέκα ἡμέρας, ἀφίκετο εἰς τοὺς Παρισίους εἰς κατὰστασιν σωματικῆν ἐπαισθητῶς βελτίονα.

Ὁ Ρεμῆ ἦτο βεβαίως ἱκανός, ἱκανώτερος ἢ ὅσον ἐπεθύμει, ἱατρός.

Κατὰ τὴν δεκαήμερον διάρκειαν τῆς ὁδοιπορίας, ἡ Ἀρτεμις, διὰ μυρίων ἐκδηλώσεων ἔρωτος, κατέβαλε τὴν μεγάλην ὑπερφάνειαν τοῦ Βουσύ, ἔκαμε δ' αὐτόν νὰ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ ἐπεσκέπτετο κατ' οἶκον τὸν Μονσορώ καὶ θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιδεικνυομένης φιλίας.

Ἡ πρόφασις τῆς ἐπισκέψεως ἦτο ἀπλουστάτη, δηλὰ δὴ ἡ ὑγίεια τοῦ κόμητος.

Ὁ Ρεμῆ ἐθεράπευε τὸν σύζυγον καὶ διεβίβαζε τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὴν σύζυγον.

— Εἴμαι Ἀσκληπιὸς καὶ Ἐρμῆς, ἔλεγε.

ΕΘ'

Πῶς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζού ἀφίκετο εἰς τοὺς Παρισίους καὶ πῶς ἐγένετο δεκτός.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, δὲν ἐφαίνοντο

εἰς τὸ Λουῆρον οὔτε ἡ Αἰκατερίνη, οὔτε ὁ δουξ δ' Ἀνζιού, ἡ διαδοῦς δὲ περὶ διχονοίας μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν προσελάμβανε, καθ' ἑκάστην, ἐπίτασιν καὶ σπουδαιότητα.

Ὁ βασιλεὺς δὲνεῖχε λάβει εἰδήσεις παρὰ τῆς μητρὸς του, ἀντὶ δὲ νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμα, σύμφωνον πρὸς τὴν παροιμίαν: ἔλλειψις εἰδήσεων, καλαὶ εἰδήσεις, ἀπ' ἐναντίας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, κινῶν τὴν κεφαλὴν:

— Ἐλλειψις εἰδήσεων, κακαὶ εἰδήσεις.

Οἱ δ' εὐνοοῦμενοι προσέθετον:

— Ὁ Φραγκίσκος, συνεπεῖα κακῶν συμβουλῶν, θὰ ἐκράτησε τὴν μητέρα σας.

Ὁ Φραγκίσκος λαμβάνει κακὰς συμβουλὰς, εἰς τοῦτο πραγματικῶς ἀνήγετο πᾶσα ἡ πολιτικὴ τῆς παραδόξου ταύτης βασιλείας καὶ τῶν τριῶν προηγουμένων βασιλείων.

Κακὰς συμβουλὰς εἶχε λάβει ὁ Κάρολος θ' ποῖν ἡ διατάξῃ τὴν σφαγὴν τῆς Ἀμβουάζ.

Κακὰς συμβουλὰς εἶχε λάβει ὁ Ἑρρίκος Β', ὁ πατὴρ τῆς μοχθηρᾶς ταύτης γενεᾶς, ὅτε ἔκαυσε τόσους αἵρετικούς καὶ συνωμότες πρὶν ἢ φανευθῇ ὑπὸ τοῦ Μογγόλου, ὅστις ἐπίσης εἶχε λάβει κακὰς συμβουλὰς, ὡς ἔλεγον, ὅτε ἡ λαβὴ τοῦ ἀκοντίου του εἶχεν εἰσδύσει τόσον ἀπαισίως εἰς τὴν προσωπίδα τῆς περιεσφαλαίας τοῦ βασιλέως του.

Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ εἴπῃ εἰς βασιλέα:

— Ὁ ἀδελφός σας ἔχει κακὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ προσπαθεῖ, κατὰ τὴν οἰκογενειακὴν σας συνήθειαν, νὰ σᾶς ἐκθρονίσῃ, νὰ σᾶς ἐγκλείσῃ εἰς μοναστήριον ἢ νὰ σᾶς δηλητηριάσῃ· θέλει νὰ πράξῃ καθ' ὑμῶν ὅ,τι ὑμεῖς ἐπράξατε κατὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ σας καὶ ὅ,τι οὗτος ἐπράξε κατὰ τοῦ πρωτοτόκου καὶ ὅ,τι ἡ μήτηρ σας ἐδίδαξε πάντας ὑμᾶς νὰ πράττετε κατ' ἀλλήλων.

Ὅχι, βασιλεὺς ἐκείνης ἰδίως τῆς ἐποχῆς, βασιλεὺς τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταετηρίδος ἤθελε θεωρῆσαι ὕβρεις τὰς παρρησιαίους τούτας, διότι ὁ βασιλεὺς, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἦτο ἄνθρωπος, μόνος δ' ὁ πολιτισμὸς κατέστησε τὸν βασιλέα πανομοιότυπον τοῦ Θεοῦ ὡς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἡ ἀνεύθυνον μορμολύκειον, ὡς τὸν συνταγματικὸν βασιλέα.

Οἱ εὐνοοῦμενοι, λοιπόν, ἔλεγον πρὸς τὸν Ἑρρίκον Γ':

— Μεγαλειότατε, ὁ ἀδελφός σας λαμβάνει κακὰς συμβουλὰς.

Ἐπειδὴ δ' ἐν μόνον πρόσωπον εἶχεν ἐν ταυτῇ ἰσχύν καὶ πνεῦμα νὰ συμβουλευσῇ τὸν Φραγκίσκον, κατὰ τοῦ Βουσύ ἐξηγεῖτο ἡ θύελλα.

Εἰς τὰ ἰδιαιτέρα συμβούλια, συνδιεσκέπτοντο περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξολοθρεύσεως τοῦ Βουσύ, ὅτε ἀφίκετο ἡ εἰδήσεις, ὅτι δουξ δ' Ἀνζιού ἀπέστελλε πρεσβευτήν.

Τίνι τρόπῳ μετεδόθη ἡ εἰδήσις;

Ἐπάρχει δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον προσθέτει πτέρυγας εἰς τινὰς εἰδήσεις καὶ ἀφίνει αὐτὰς εἰς τὸν ἀέρα ὡς τοὺς ἀετοὺς εἰς τὸ διάστημα.

Ὅτε ἡ τοιαύτη εἰδήσις ἀφίκετο εἰς τὸ Λουῆρον, ἐπῆλθε γενικὴ ἀναστάτῳσις.

Ὁ βασιλεὺς ἐγένετο κάτωχρος ἐκ τῆς ὀργῆς, οἱ δ' αὐλικοὶ, ὑπεκκαίοντες, ὡς συνήθως, τὸ πάθος τοῦ βασιλέως, ἐγένοντο πελιδνοί.

Ῥωσοσαν.

Ἦθελεν εἶναι δυσχερὲς νὰ εἴπῃ τις περὶ τίνος Ῥωσοσαν, πλὴν, μεταξὺ ἐτέρων πραγμάτων, Ῥωσοσαν καὶ τοῦτο:

Ὅτι, ἐὰν ὁ πρεσβευτὴς ἦτο ὁ γέρων, ἤθελε προπηλακισθῇ, χλευασθῇ καὶ ἐγκαθειροχθῇ εἰς τὴν Βαστίλλην· ἐὰν δ' ἦτο νέος, ἤθελε κατακοπῇ εἰς μικρὰ τεμάχια, τὰ ὁποῖα ἤθελεν ἀποσταλῇ εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας, ὡς ἐνδείξεις τῆς βασιλικῆς ὀργῆς.

Συνεπεῖς πρὸς ταῦτα, οἱ εὐνοοῦμενοι ἠκόνιζον τὰ ξίφη καὶ τὰς σπάθας τῶν καὶ ἡσκούντο δι' αὐτῶν κατὰ τῶν τοίχων.

Μόνος ὁ Σχικὼ δὲν ἔσχε τὸ ξίφος του ἀπὸ τῆς θήκης, ἀλλ' ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις.

Ὁ βασιλεὺς, ἰδὼν ὅτι ὁ Σχικὼ ἐσκέπτετο, ἐνεθυμήθη, ὅτι οὗτος, ἐν τινι δυσχερεῖ περιστάσει, εἶχε τὴν αὐτὴν γνώμην μετὰ τῆς βασιλομήτορος, ἥτις εἶχε δίκαιον.

Ἐνόησε, λοιπόν, ὅτι ἐν τῷ Σχικῷ ἐνεκλείετο πᾶσα ἡ σοφία τοῦ βασιλείου καὶ τὸν ἠρώτησε.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΦΜΑΝ

Α'

Κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1354, ὁ Παγανίνος Δόρις, ὁ διασημότερος τῶν Γενουησίων ναυάρχων, ἐπολιόρκει τὸν λιμένα τῆς Βενετίας, ἡγούμενος ἐπιβάλλοντος καὶ νικηφόρου στόλου. Οἱ Βενετοὶ, καταβεβλημένοι ἐξ ἐπανειλημμένων ἀτυχιῶν, ἐνόμιζον ὅτι ἐπῆλθεν ἡ τελευταία τῆς δημοκρατίας τῶν ἡμέρᾶ. Λαὸς καὶ ἀριστοκρατία, λησμονοῦντες πρὸ τοῦ κοινοῦ κινδύνου τὰς ἐριδὰς τῶν, προσεπάθουν νὰ φράξωσι τὰς εἰσόδους τῶν διωρύγων, ὅπως ἐμποδίσωσι τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα νὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐταῖς. Τὰ μέλη τοῦ Ὑπερτάτου Συμβουλίου, συνηθροισμένα ἐπὶ τοῦ Ριάλτου, συνεζήτουν ἐν ἀπεριγράπτῳ ταραχῇ τὰ μέτα τῆς συνομολογήσεως δανείου τινός, ὅπως κατορθώσωσι νὰ διατηρήσωσι τὴν ἐκ τῆς ξήρας τροφοδοσίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἤρχισε νὰ μαστιγίζεται ὑπὸ τῆς πείνης. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κοινῶν τούτων συμφορῶν καὶ τῶν ἀλλεπαλλήλων κινδύνων ὁ Δόγης Ἀνδρέας Ἀνδρόλος, ἀπηλπισμένος διὰ τὰ δεινὰ τῆς πατρίδος του, ἀπέθνησκεν αἰφνιδίως.

Ὅταν ὁ βαρὺς κώδων τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἀνήγγειλε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο συμβάν, ἡ ἀποθάρρυνσις ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Πάντες δ' ἐνόμιζον ὅτι ταυτοχρόνως ἤχει καὶ τὸ σήμαντρον τοῦ θανάτου τῆς Δημοκρατίας. Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀπώλεια τοῦ Δόγη δὲν ἦτο ἀνεπανόρθωτος, διότι ἡ

προβεβηκυῖα ἡλικία αὐτοῦ δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις, τὰς κακουχίας καὶ τοὺς κόπους ἀρχηγοῦ τῆς ἀμύνης, ἐν οὗτῳ δυσκόλῳ περιστάσει. Ἄλλως τε δὲ καὶ ἐκ φύσεως δὲν ἠδύνατο νὰ διαχειρισθῇ ὡς ἔπρεπε τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἐνησχολεῖτο πλειότερον εἰς τὴν ἀστρονομίαν παρὰ εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν ἦτο δὲ ἀναμφιβόλως ἐκείνος, ὅστις θὰ κατάρθωνε νὰ ὀργανώσῃ στρατὸν σχεδὸν παραλελυμένον καὶ ἀνίσχυρον. Ἡ περίστασις ἀπῆτει τὴν ταχυτάτην ἐκλογὴν νέου Δόγη, σῶφρονος ἄμα καὶ ρέκτου, ὅστις ν' ἀναλάβῃ τοῦ Κράτους τὸ πηδάλιον.

Οἱ Πατρίκιοι συνηλθον ἐν τῷ Ἀγίῳ Μάρκῳ ὅπως ἐκλέξουν τὸν σωτῆρα τοῦτον· ἀλλὰ μετὰ μακρὰς περὶ τῶν δυστυχῶν τῆς πολιτείας συζητήσεις, οὐδεὶς εὗρισκε νὰ ὑποδείξῃ τινὰ, ὅτε ὁ πρόεδρος τῆς Γερουσίας, ὁ Μαρίνος Βοδοέρης, ἡγέρθη ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Μάτην θ' ἀνεζητοῦμεν ἐντὸς τῆς Βενετίας τὸν μέλλοντα ν' ἀπελευθερώσῃ αὐτήν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὕρεσκαται ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Ἀβινιῶν. Προτείνω τὴν διὰ ψηφοφορίας ἐκλογὴν αὐθωρεῖ τοῦ Μαρίνου Φαλιέρου, πρεσβευτοῦ νῦν τῆς Δημοκρατίας παρὰ τῷ Πάπᾳ.

— Ἄλλ' εἶνε γέρον! ἐκραύγασαν πολλοί.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Βοδοέρης. Ἀλλὰ τίς μεταξὺ ὑμῶν θὰ ἠδύνατο νὰ καυχῇθῃ ὅτι εἶνε ἀνώτερός του κατὰ τὴν μάθησιν, κατὰ τὸ θάρρος, κατὰ τὴν αὐταπάρνησιν; Ὁ Μαρίνος Φαλιέρος εἶνε ὀγδοηκοντούτης. Ἡ μακρὰ αὐτοῦ ζωὴ διέτρεψεν ἐν μόχθοις καὶ ἕκαστον τῶν ἐτῶν αὐτοῦ, ἀπὸ ἡμίσεως αἰῶνος ἤδη, διέρχεται σημειούμενον καὶ διὰ μιᾶς ἐπισήμου ὑπηρεσίας, ἣν προσφέρει εἰς τὴν Βενετίαν. Εἰς αὐτὸν ἡ σημαία τῆς Δημοκρατίας ὀφείλει τὴν δόξαν τῆς. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ μόνον πρέπει νὰ ἐλπίζετε σήμερον τὴν σωτηρίαν αὐτῆς. Ἄν δὲν δοθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ἐξουσία, δὲν βλέπω περὶ ἐμὲ καὶ νὺν μέσῳ ὅπως ἐξέλθωμεν τῶν περιπετειῶν, ἐν αἷς εὕρισκόμεθα. Τίνα ἄλλον ἔχετε ν' ἀντιτάξετε εἰς τοὺς ἐχθροὺς οὔτινες μᾶς περικυκλοῦσιν; Εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς χρειάζονται ἔργα καὶ ὄχι λόγοι. Αἱ φιλόδοξοι ἀντιζηλῖαι ὀφείλουσι νὰ σιγῶσιν ἀπέναντι ἐκείνων, οὔτινες παρῆχον τρανὰς ἀποδείξεις τῆς ἱκανότητός των.

Ἡ ἀπότομος αὕτη καὶ εἰλικρινὴς ἀγόρευσις τοῦ Βοδοέρη προξένησε ζωηρὰν αἰσθησιν εἰς τὴν ὀμηγύριν Ζηλότυπον τινος εὐπατρίδα προσεπαθήσαν ἀλλ' ἀσθενῶς νὰ καταπολεμήσωσι τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Φαλιέρου. Ἡ κατεπεύγουσα ἀνάγκη τῆς κοινῆς σωτηρίας ὑπερίσχυσε τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων καὶ ὁ ὑποψήφιος τοῦ Βοδοέρη ἀνεκνήρυχθη Δόγης ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐπιδιοκιμασίας καὶ χαρᾶς. Σύμπας ὁ λαὸς εὐηρεστήθη μεγάλως καὶ ἐώραξεν ἐπὶ ἡμέρας διὰ τὸ γεγονός. Ὅτε δὲ, μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς χρόνον, μῆτρα γαλεῶν, ἐπανερχομένη ἐκ